

Arrest

nr. 192 363 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

(..)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 februari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29 oktober 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 EVRM, schending van artikelen 1 en 7 van de VW, schending van artikel 7 van RL 2008/115/EG

- Eerste onderdeel.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (arrest n°206948) kan de DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren indien het in strijd is met verdragsrechterlijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM. Aangezien een beroep in volle rechtsmacht waarbij de grond opnieuw wordt onderzocht mogelijk is tegen weigeringsbeslissingen van het CGVS kan een bevel om het grondgebied te verlaten (maw de bestreden beslissing) na de procedure bij het CGVS voor verzoeker steeds een risico inhouden bij terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

Verzoeker riskeert slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Verzoeker kan geen bescherming krijgen in zijn land. Verzoeker leeft er in isolatie en kan geen menswaardig leven leiden. Bovendien kan de verzoeker nieuwe stukken voorleggen die zijn relaas staven en meer duidelijkheid kunnen verschaffen over de moord op zijn oom. Hij heeft nl. een kopie van het strafdossier bekomen.

De DVZ moet deze elementen altijd eerst beoordelen vooraleer verzoeker uit te wijzen. De DVZ heeft nagelaten dit te doen. De politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet kunnen de verwerende partij niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 3 EVRM. De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

-Tweede onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie – en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. Er werd geen rekening gehouden met de situatie dat verzoeker beroep heeft aangetekend in de asielpcedure. Hij is nog steeds een asielzoeker die vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Albanië.

Het beginsel van non-refoulement werd niet eerbiedigd en er werd niet over gemotiveerd. De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 VW.”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” aanhaalt, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk in haar verzoekschrift te vermelden welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Door louter “schending van de

beginselen van behoorlijk bestuur” te vermelden, voldoet de verzoekende partij niet aan voorgaande en is het middel in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk. Hetzelfde kan gesteld worden waar verzoekende partij louter verwijst naar een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG zonder aan te geven op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Ook op dit vlak is het enig middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; verzoekende partij kwam het land binnen op 29 oktober 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied zodat haar regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is. Hieraan wordt toegevoegd dat ten opzichte van verzoekende partij op 29 februari 2016 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Waar verzoekende partij aanvoert dat thans niet met zekerheid kan worden gesteld dat zij in geval van een terugkeer naar haar herkomstland geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit, omdat nog geen uitspraak werd gedaan over haar beroep in volle rechtsmacht, wordt erop gewezen dat inzake het ingediende beroep van verzoekende partij inmiddels uitspraak werd gedaan bij arrest nr. 170 317 van 21 juni 2016, waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Daarin wordt het volgende overwogen:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers, G.D. en diens neef T.G., de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissingen wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun familie in een bloedwraak verwickeld zou zijn. Daarnaast komt, zo luiden de beslissingen voorts, hun gedrag en dat van hun familie geenszins overeen met dat van een familie die werkelijk wordt gevisieerd in een bloedwraak en om die reden in een isolatie leeft. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op de vaststelling dat verzoekers beiden bedrieglijke verklaringen aflegden over de isolatie. Voorts wordt erop gewezen dat elke logica ontbreekt in hun verklaringen dat de autoriteiten betrokken zouden zijn bij de moord op hun oom en de dreigementen aan hun familie, zoals zij en hun familie geloven. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering in een bloedwraak te verkeren, kan, aldus de commissaris-generaal, evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde dreigtelefoons. Omwille van het geheel van de vaststellingen kan, zo wordt geoordeeld, geen enkel geloof worden gehecht aan de ingeroepen vluchtmotieven. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo stelt de commissaris-generaal tot slot vast, niet van aard om het totaal gebrek aan geloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers’ asielrelaas, te

ontkrachten. Het relaas, met name de beweerde problemen met, wraak door en vrees voor onbekenden, is ongeloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als 'document van het Parket van Kruje' aangeduide document betreft geen origineel, doch slechts een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

En:

"Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij belangrijke stukken hebben ingediend die betrekking hebben op de moord van hun oom. Zij lichten toe dat het een kopie betreft van het strafdossier. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij niet met zoveel woorden aangehaald hebben dat zij in een bloedwraak verwickeld zaten en dat zij ook duidelijk gesteld hebben dat zij volgens de regels Kanun niet in een bloedwraak zitten. Zij vragen zich dan ook af waarom het Commissariaat-generaal meent dat zij volgens hun verklaringen in een bloedwraak verwickeld zijn. Volgens verzoekende partijen gaat het in hun geval over een moord op hun oom, telefonische bedreigingen en het leven in isolatie bij gebrek aan bescherming door de autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 2 mei 2016 opgenomen grond weerleggen of ontkrachten.

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat zij niet begrijpen waarom het Commissariaat-generaal meent dat zij volgens hun verklaringen in een bloedwraak verwickeld zijn vermits zij niet met zoveel woorden aangehaald hebben dat zij in een bloedwraak verwickeld zaten, stelt de Raad samen met verwerende partij in haar nota met toelichtingen vast dat uit de gehoorverslagen van verzoekende partijen blijkt dat, ofschoon zij inderdaad niet met zoveel woorden gezegd hebben in een bloedwraak verwickeld te zijn, zij wel de indruk proberen te wekken dat er sprake zou zijn van bloedwraak naar aanleiding van de moord op hun oom. Zo praatten beide verzoekende partijen tijdens hun interview voor het CGVS meerdere keren over wraak, over dreigementen als gevolg van de moord op hun oom en over het leven in isolatie. Verzoekende partijen stelden dat de hele familie na het begin van de dreigementen in isolering ging leven en dat de familie om die reden zelfs speciaal een huis zou gebouwd hebben, waar de hele familie samen kon leven. Zij gaven ook voorbeelden van hun leven in isolatie. Dit alles wijst er op dat verzoekende partijen minstens de indruk van bloedwraak op hun familie proberen te wekken. Hoe dan ook, wraak of bloedwraak, verwerende partij wijst er voorts terecht op dat een aantal zaken in de verklaringen van verzoekende partijen zeer merkwaardig blijven: zo hebben verzoekende partijen het over wraak, omwille van de dreigetelefoons die de familie kreeg. Geen van hen beide kan echter verduidelijken waarom of wie wraak zou willen nemen op hun familie na de moord op hun oom. Ook blijken verzoekende partijen telkens de nadruk te willen leggen op het feit dat ze geïsoleerd leefden en niet of nauwelijks het huis verlieten. Als de protection officer hier verder op doorvraagt, blijkt dat zowel verzoekende partijen als andere familieleden toch buiten kwamen en zelfs niet enkel in uitzonderlijke situaties. Uit hun verklaringen kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat er sprake was van wraak en dat deze wraak zodanig imminent was dat zij niet in staat zouden zijn om een normaal leven te leiden in Albanië.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat zij belangrijke stukken hebben ingediend die betrekking hebben op de moord van hun oom, met name een kopie van het strafdossier, stelt de Raad vast dat deze documenten geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen kunnen wijzigen vermits de moord op de oom van verzoekende partijen in se niet betwist wordt. De neergelegde kopie van het strafdossier kan bijgevolg hun totaal gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de beweerde (bloed)wraak niet herstellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

De beweringen van verzoekende partij niet terug te kunnen keren naar Albanië omdat haar leven aldaar in gevaar is en haar betoog dat zij een kopie van het strafdossier heeft bekomen inzake de moord op haar oom werden bijgevolg onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Zoals hierboven weergegeven heeft de Raad zich reeds over de asielmotieven van verzoekende partij uitgesproken bij arrest nr. 170 317 van 21 juni 2016 en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij geweigerd. Verder blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet dat verzoekende partij een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest. Gelet op voorgaande en nu verzoekende partij zich slechts beperkt tot het opnieuw aanhalen van haar asielmotieven die reeds verworpen werden, maakt zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.5. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij is meerderjarig en uit niets blijkt dat zij een gezins- of familieleven heeft op het Belgische grondgebied. Evenmin blijkt dat er sprake is van gezondheidsproblemen die een terugkeer in de weg zouden staan. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde gegevens veronachtzaamd heeft. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.6. Waar de verzoekende partij nog wijst op het non-refoulementbeginsel benadrukt de Raad nogmaals dat het beroep dat verzoekende partij tegen de afwijzing van haar asielaanvraag had ingesteld verworpen werd bij arrest nr. 170 317 van 21 juni 2016. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van het non-refoulementbeginsel zou inhouden.

2.7. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het staat niet ter discussie dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij verstreken is, zodat niet kan worden besloten dat voormeld wetsartikel of de motiveringsplicht werd geschonden.

2.8. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in casu, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER